For det første er statsstøtte ifølge traktaten underkastet Kommissionens forudgående kontrol og kan kun gennemføres med dennes samtykke, således at en overtrædelse af det system, som indeholdes i traktatens artikler 92, 93 og 94, vil have direkte indvirkning på Fællesskabets autoritet. For at undgå en sådan situation, må Kommissionen være i stand til at indgive begæring om, og om nødvendigt opnå, en foreløbig forholdsregel fra Domstolen. Dernæst har støtten direkte og uomgørlige virkninger for andre medlemsstaters eksportmuligheder og giver fortsat de britiske producenter store og uigenkaldelige fordele. Derimod vil en foreløbig forholdsregel ikke skade situationen i hovedsagen, da støtten stadig kan ydes med tilbagevirkende kraft, hvis beslutningen af 17. februar eventuelt bliver annulleret.

2. *Sagsøgte* har anført følgende.

a) Der verserer to sager for Domstolen — sag 31/77 i hvilken Kommissionen har nedlagt påstand om, at det statueres, at Det forenede Kongerige ved ikke at have efterkommet beslutningen af 17. februar, har undladt at opfylde en forpligtelse, som påhviler det i medfør af traktaten, og sag 53/77 i hvilken den samme beslutning anfægtes af Det forenede Kongerige. I denne situation er Kommissionen ikke berettiget (not entitled) til at begære foreløbige forholdsregler.

b) Der består ikke nogen nødvendighed af at foreskrive foreløbige forholdsregler. Da Det forenede Kongerige erklærede det som sin hensigt at afslutte støtteforanstaltningen så hurtigt som muligt, gjorde det dette i forventning om en hurtig nedsættelse af de monetære udligningsbeløb inden for svinekødsektoren.

c) Der består heller ikke nogen uopsættelighed. Den omstændighed, at Det forenede Kongerige ikke har efterkommet beslutningen af 17. februar, kan i medfør af traktatens artikel 93, stk. 2 give anledning til en forelæggelse for Domstolen, men kan ikke i sig selv retfærdiggøre foreskrivelse af foreløbige forholdsregler.

d) Kommissionen har ikke dokumenteret sit anbringende om, at den pågældende støtteforanstaltning forårsager en uoprettelig skade for produktionen i eksporterende medlemsstater.

e) Følgelig kan de stridsspørgsmål, som består mellem Kommissionen og Det forenede Kongerige, ikke løses ved foreløbige forholdsregler men snarere ved en fremskyndelse af retsforhandlingerne i de to hovedsager.

A. M. Donner

refererende dommer

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 20. MAJ 1977 [1]

Høje Ret.

Den 20. januar 1977 modtog Kommissionen underretning om, at regeringen for Det forenede Kongerige den foregående dag havde besluttet at yde en midlertidig støtte til de nationale svineopdrættere fra den 31. januar i form af et tilskud på 5,5 pence pr. kilo slagtet vægt.

Kommissionen, der fandt at denne støtte var uforenelig med bestemmelserne i

1 — Oversat fra fransk.

traktatens artikel 92, indledte den 25. januar den i artikel 93, stk. 2, 1. afsnit fastsatte procedure. Den underrettede ufortøvet regeringen for Det forenede Kongerige herom, idet den opfordrede den til at fremsætte sine bemærkninger inden for en frist af otte dage.

Som Kommissionen har anført det i meddelelsen, forbyder artikel 93, stk. 3 Det forenede Kongerige at gennemføre støtteforanstaltningen, førend den indledte procedure var endeligt afgjort.

Men regeringen for Det forenede Kongerige, som ikke tog hensyn til denne opfordring, har faktisk gennemført den omtvistede støtteforanstaltning på den oprindeligt fastsatte dato, den 31. januar.

Samtidig anmodede denne regering, idet den gjorde brug af den mulighed, som stod åben i medfør af artikel 93, stk. 2, Rådet om at beslutte, at den indførte støtte uanset bestemmelserne i artikel 92 er forenelig med fællesmarkedet.

Denne anmodning, som medførte at den af Kommissionen indledte procedure blev udsat, er blevet afvist af Rådet senest den 15. februar 1977.

Denne procedure kunne derfor berettiget genoptages. Dette skete meget hurtigt, idet Kommissionen den 17. februar, efter at have undersøgt de erklæringer, som tidligere var blevet indhentet hos andre medlemsstater og faglige kompetente organisationer, vedtog en beslutning, som påbød regeringen for Det forenede Kongerige straks at bringe den omhandlede støtte til ophør. Skønt den modtog underretning om denne beslutning allerede den 18. februar, har denne regering ikke efterkommet dette påbud. Den er fortsat med at yde den tidligere nævnte støtte til de nationale producenter.

Følgelig kunne den konflikt, som var opstået mellem Kommissionen og den britiske regering, forudses indbragt for Domstolen inden længe.

Kommissionen ventede dog til den 11. marts, før den i medfør af artikel 93, stk. 2, tredje afsnit anlagde sag ved Domstolen til konstatering af, at Det forenede Kongerige, idet det har nægtet at efterkomme Kommissionens beslutning af 17. februar har undladt at opfylde en forpligtelse, som påhviler det såvel i medfør af traktatens artikel 93 som den nævnte beslutning.

Det er nok ikke uden interesse at anføre, således som Kommissionen har gjort det, at denne har forsøgt ved forhandlinger, som blev indledt direkte med Det forenede Kongeriges landbrugsminister, at opnå den britiske regerings tilslutning til beslutningen af 17. februar.

Sidstnævnte havde da underrettet Kommissionen om, at den ville indstille støtten til svineopdrætterne, »såsnart det ville være praktisk muligt«.

Hvad værdien af dette løfte end har været, må jeg dog konstatere, at Kommissionen først den 12. maj fandt det nødvendigt i medfør af traktatens artikel 186 og procesreglementets artikler 83 ff at indgive en begæring til Domstolen om en foreløbig forholdsregel, som påbyder Det forenede Kongerige at efterkomme Kommissionens beslutning af 17. februar 1977, indtil Domstolen har afsagt endelig dom i såvel Kommissionens søgsmål nr. 31/77 vedrørende Det forenede Kongeriges undladelse, som søgsmål nr. 53/77, fra Det forenede Kongerige, der tilsigter en annullation af den ovennævnte beslutning fra Kommissionen.

Inden jeg anfører grundene til, at jeg mener, at Domstolen ikke bør imødekomme begæringen om en foreløbig forholdsregel, finder jeg det vigtigt at omtale tvistens grundlag uden dog at gå i detaljer.

For Kommissionen drejer det sig faktisk ikke blot om at få bekræftet, at Det forenede Kongerige, som er bundet af bestemmelserne i traktatens artikel 93, især stykke 3, ikke lovligt kunne gennemføre

den støtteforanstaltning, som Kommissionen blev underrettet om den 20. januar 1977, men også om at bevise, at den støtteordning, som det anvender til fordel for sine svineopdrættere, er uforenelig med fællesmarkedet.

Modsat forsøger regeringen for Det forenede Kongerige at godtgøre, at den nationale støtte, efter bestemmelserne i artikel 92, stk. 3, litra b som værende bestemt til at afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i denne medlemsstats økonomi, er forenelig med fællesmarkedet.

Det forekommer mig her nyttigt at fremføre de vigtigste fakta i den tvist, som ligger til grund for de to søgsmål 31/77 og 53/77. I så henseende skal jeg henvise til, at Det forenede Kongerige ifølge sine indlæg anser sig tvunget til at yde den omtvistede støtte for at afhjælpe en yderst alvorlig situation for de nationale svineopdrættere og svinekødsfabrikanter; denne situation skyldes tilstrømningen til Det forenede Kongerige af svinekød eller heraf afledte produkter fra bestemte andre medlemsstater, især fra Nederlandene og Danmark.

Dette konjunkturforhold skyldes ifølge Det forenede Kongerige, at de monetære udligningsbeløb, som ydes til eksportørerne i disse stater, er fastsat for højt; disse monetære udligningsbeløb — som oprindelig og ifølge bestemmelserne i Rådets forordning nr. 974/71 udelukkende er bestemt til at afværge de vanskeligheder, som følger af kursudsving i visse medlemsstaters valuta ud over de grænser, som er godkendt af Den internationale Valutafond — har inden for svinekødsektoren nået åbenbart overdrevne satser i forhold til det oprindelige formål.

De beregnes nemlig på grundlag af en interventionspris, som inden for denne fælles markedsordning er fuldstændig fiktiv, fordi anvendelsen af interventionsmekanismen i praksis kun sker rent undtagelsesvis.

Disse monetære udligningsbeløb, der er baseret på en kunstig interventionspris for svinekød, skulle altså være klart højere, end hvad der er påkrævet. De er, i modsætning til formålet med Rådets forordning nr. 974/71, ikke begrænset til det niveau, som er strengt nødvendigt for at udligne valutaudsvingenes incidens på priserne for de basisprodukter, for hvilke der faktisk praktiseres interventionsforanstaltninger.

Hvilke følger af denne ordning med monetære udligningsbeløb mener regeringen for Det forenede Kongerige, der kunne forudses og endog være mærkbare siden 1976?

På grund af pundets nedskrivning i forhold til valutaerne i de lande, som eksporterer svinekød eller heraf afledte produkter til Det forenede Kongerige og den tilsvarende forøgelse af udligningsbeløbene, skulle denne ordning for det første have skabt en formelig fællesskabsstøtteordning for eksportørerne. Disse har været i stand til, trods forøgelsen af deres egne produktionsomkostninger, at forsyne markedet i Det forenede Kongerige til nedsatte engrospriser, således at de britiske producenter, som ikke modtog støtte, så deres profitmargen aftage og endog fuldstændigt forsvinde fra januar 1977, uden at dette dog skyldtes den britiske produktions kapacitet og effektivitet.

Regeringen for Det forenede Kongerige har anslået, at tabet for dets nationale producenter vil være højere end 8 pund sterling pr. svin, hvis ikke støtten fandtes.

Følgerne af denne situation skal have været mere alvorlige for den nationale produktionskapacitet for svinekød, da antallet af slagtninger stadig er vokset, medens antallet af nytillægninger er faldet i en sådan grad, at den samlede bestand i begyndelsen af 1977 lå cirka 12½ % under niveauet for 1973, året for Det forenede Kongeriges tiltrædelse af Fællesskabet, i hvilket man allerede havde registreret en større nedgang i produktionen.

Til støtte for disse anbringender, som selvfølgelig anfægtes af Kommissionen,

forsøger regeringen for Det forenede Kongerige at føre beviser, som det i øjeblikket er mig umuligt at tage stilling til.

Men slutresultatet af den nævnte regerings argumentation er, at den nationale støtteordning, som den havde besluttet at sætte i kraft fra den 31. januar 1977, kun havde som formål delvist at kompensere for de konkurrencefordrejninger, som skyldtes de »tilskud«, der blev ydet til eksportørerne i andre medlemsstater.

Jeg skal ikke her komme ind på en bedømmelse af, hvor velbegrundet denne argumentation er, idet dette påhviler Domstolen ved realitetsbehandlingen af sagerne 31 og 53/77, men jeg finder det dog nødvendigt at gøre rede for de følger, som den britiske regering på sin side udleder af sin analyse af den økonomiske situation, der er opstået som følge af anvendelsen af de monetære udligningsbeløb.

Disse elementer er faktisk væsentlige med henblik på de kriterier, som ifølge Domstolens retspraksis skal være opfyldt, for at der kan foreskrives »foreløbige forholdsregler« efter traktatens artikel 186; disse kriterier gælder i øvrigt også for begæringer om udsættelse af gennemførelsen af en beslutning fra Kommissionen i medfør af artikel 185.

Det er således ud fra disse krav, at jeg skal undersøge Kommissionens begæring, i forhold til følgende betragtninger:

1. Kan Kommissionens søgsmål, sag 31/77, betragtes som ikke åbenbart ubegrundet?
2. Er det blevet bevist, at den »foreløbige forholdsregel« er uopsættelig?
3. Er sagsøgers interesser truet af en uoprettelig skade? Dette spørgsmål er i øvrigt ikke entydigt. Modsat er det nemlig et spørgsmål, om en kendelse fra Domstolen, som foreskriver den nævnte midlertidige forholdsregel, det vil sige pålægger regeringen for Det forenede Kongerige uopholdelig at indstille ydelsen af den støtte, som er blevet anvendt siden den 31. januar 1977, ikke risikerer at påføre den pågældende økonomiske sektor, det vil sige de britiske svinekødsproducenter, en uoprettelig skade.
4. Endelig må det undersøges, uafhængigt af de ovennævnte kriterier, om den foreløbige forholdsregel, som Kommissionen anmoder Domstolen om at foreskrive, ikke ligger uden for de beføjelser, som er tillagt Domstolen ved bestemmelserne i traktatens artikel 93.

Jeg skal nu rekapitulere disse forskellige elementer til brug for løsningen.

I — Påstanden i den sag, som Kommissionen har anlagt den 11. marts, tilsigter en konstatering fra Domstolen af, at Det forenede Kongerige ved at nægte at efterkomme Kommissionens beslutning af 17. februar, dvs. at indstille ydelsen af den omtvistede støtte, har undladt at opfylde en forpligtelse, som påhviler det i medfør af traktaten.

Artikel 93 (stk. 2, første afsnit) bestemmer nemlig, at, »Finder Kommissionen — efter at have givet de interesserede parter en frist til at fremsætte deres bemærkninger — at en støtte, som ydes af en Stat eller med statsmidler, ifølge artikel 92 ikke er forenelig med Fællesskabet, ... træffer den beslutning om, at den pågældende Stat skal ophæve eller ændre støtteforanstaltningen inden for den tidsfrist, som Kommissionen fremsætter«.

Kommissionens beslutning af 17. februar 1977 er klart omfattet af disse traktatsbestemmelser, og umiddelbart synes det klart, at sagsøgers påstand i hovedsagen er begrundet i det omfang, der tilsigtes en konstatering af, at regeringen for Det forenede Kongerige ved at opretholde den omtvistede støtteordning har undladt at opfylde en forpligtelse, som påhviler den i medfør af den nævnte artikel 93.

Jeg føres derfor til at antage, at ikke alene er Kommissionens søgsmål ikke åbenbart ubegrundet, men at der af det, ifølge Kommissionens udtryk, fremgår en »fumus boni juris«.

Begæringen om den foreløbige forholdsregel opfylder således det første kriterium, som jeg har anført. Men man kan ikke her gå videre uden at komme ind på en undersøgelse af realiteten, ikke alene i søgsmålet vedrørende undladelsen ifølge traktatens artikel 93, men også i annullationssøgsmålet under nr. 53/77, som Det forenede Kongerige har anlagt mod Kommissionen. Thi det væsentlige problem, som opstår under forskellige aspekter i de to søgsmål, er til syvende og sidst, om den nationale støtte, som den britiske regering yder til de nationale svinekødsproducenter, er forenelig med fællesmarkedet i den i artikel 92 forudsatte forstand.

Det drejer sig her om et spørgsmål, som kan løses under behandlingen af de direkte søgsmål, der er anlagt ved Domstolen.

II — Skal man anerkende, at der knytter sig uopsættelighed til den »foreløbige forholdsregel«, som på Kommissionens begæring eventuelt bliver foreskrevet af Domstolen, dvs. påbudet til regeringen for Det forenede Kongerige om uopholdelig at indstille den omtvistede støtte?

Alene tidsfølgen i de indledte procedurer, først Kommissionens indsigelse på grundlag af artikel 93, stk. 2, andet afsnit mod den pågældende stat, dernæst sagsanlægget ved Domstolen, bevirker, at jeg føler mig tilskyndet til at besvare dette andet spørgsmål benægtende.

Hertil må det nu ganske vist anføres, at Kommissionen allerede den 25. januar, dvs. fem dage efter den meddelelse, som den britiske regering havde oversendt til Kommissionen, indledte den ovennævnte procedure, som er fastlagt i artikel 93, stk. 2. Denne procedure blev udsat i overensstemmelse med samme artikels stk. 4 ved den begæring, som den britiske regering rettede til Rådet om at beslutte, at den omhandlede nationale støtte uanset bestemmelserne i artikel 92 skulle betragtes som forenelig med fællesmarkedet, hvis ganske særlige omstændigheder berettigede en sådan beslutning.

Det må derhen også anføres, at Rådet udtrykkeligt har afvist denne begæring senest under sit møde den 8., 14. og 15. februar 1977, og da proceduren efter artikel 93, stk. 2 derfor blev genoptaget, udstedte Kommissionen straks sin beslutning om, at Det forenede Kongerige *uophørligt* skulle indstille ydelsen af støtte i form af tilskud til svineproducenterne fra beslutningens vedtagelse den 17. februar.

Men fra dette punkt udviste Kommissionen mindre iver i sin aktion. Skønt dens beslutning fik virkning straks, ventede sagsøger nemlig indtil den 11. marts med i henhold til artikel 93, stk. 2, tredje afsnit at indbringe det i denne traktatsbestemmelse særligt hjemlede søgsmål for undladelse for Domstolen. Det er selvfølgelig korrekt, at Kommissionen har indbragt sagen for Domstolen i rette tid, idet fristen for sagsanlæg endnu ikke var udløbet, og at Kommissionen især har villet forbeholde sig muligheden for at forhandle med den britiske regering, således som det bekræftes af de kontakter, som på dette tidspunkt blev opretholdt mellem det kommissionsmedlem, som er ansvarlig for landbrugsproblemer, og Det forenede Kongeriges fiskeriminister.

Det er derfor ikke datoen for anlæggelsen af søgsmålet vedrørende undladelse, sag 31/77, som jeg tillægger betydning, men snarere det forhold, at Kommissionen ventede indtil den 12. maj 1977 med at indgive sin begæring til Domstolen om i hasteprocedure og i form af en »foreløbig forholdsregel« at foreskrive et påbud for den britiske regering.

Selv om det kunne antages, at »forhandlingerne« mellem parterne er blevet fortsat efter datoen for anlæggelsen af dette søgsmål, kan jeg kun fastslå, at der forløb to måneder, før Kommissionen besluttede sig til at anmode Domstolen om at påbyde Det forenede Kongerige som en »foreløbig« forholdsregel uopholdelig at indstille ydelsen af den omtvistede støtte, en forpligtelse som fremgik allerede af Kommissionens beslutning af 17. februar 1977.

Det ses således, at Kommissionens anbringende om uopsættelighed ikke under disse omstændigheder synes at kunne accepteres, så meget mere som den, da den havde besluttet at indbringe tvisten for Domstolen, med det samme havde kunnet vedlægge stævningen i hovedsagen en begæring om foreløbig forholdsregel i henhold til traktatens artikel 186.

Denne første betragtning synes jeg i sig selv er afgørende. Men der findes andre betragtninger, som kun kan bekræfte mit syn på Kommissionens begæring om en foreløbig forholdsregel.

III — Jeg kommer nu til begrebet uoprettelig skade. Sagsøger fremfører herom, at Det forenede Kongeriges undladelse af at efterkomme Kommissionens beslutning af 17. februar »i stigende grad skader forskellige fællesskabsinteresser«.

Kommissionen anfører, at denne skade gør sig gældende i to henseender.

— Kommissionen anfører for det første, at den ikke, hvad angår anvendelsen af selve traktaten og især ansvaret for tilsynet med de nationale støtteordninger, som den selv er blevet tillagt ved artikel 93, kan ignorere de virkninger, som en medlemsstats forsætlige nægtelse af at efterkomme en beslutning, der er vedtaget »i gyldig og retmæssig form«, kan have for den almindelige anvendelse af den forudgående kontrolordning for de såkaldte »nye« nationale støtteordninger, som principielt først kan iværksættes efter Kommissionens godkendelse.

Jeg er enig i, at det drejer sig om et særdeles vigtigt principspørgsmål, men det må dog anføres, at det er snævert forbundet med det spørgsmål, der rejser sig såvel i Kommissionens søgsmål i hovedsagen som i den britiske regerings »kontra«-annullationssøgsmål, dvs. bedømmelsen af den pågældende nationale støttes forenelighed med bestemmelserne i artikel 92, især dennes stykke 3, litra b).

Med andre ord, dette problem vil De komme tilbage til under hovedsagens behandling på grundlag af Kommissionens anbringender i så henseende.

Jeg skal for min del nøjes med at bemærke, at begrebet skade, som det her anvendes, er af politisk art, og at jeg ikke er langt fra at tro, at Kommissionens begæring om en foreløbig forholdsregel i virkeligheden er en del af dens anstrengelser for at formå Det forenede Kongerige til en forhandlingsløsning.

— For det andet har Kommissionen anført, at de konkurrerende svinekødsproducenter i de andre medlemsstater, især i Danmark og Nederlandene, skal være blevet påført en uoprettelig skade, idet deres eksport af svinekød til Det forenede Kongerige skal være faldet med cirka 9 % i de tre første uger af april. Uden at det dog er nødvendigt at anføre, at denne periode omfatter påskefestlighederne, under hvilke samhandelen inden for Fællesskabet, inden for denne som for de andre sektorer, normalt er nedsat på grund af feriedagene, er det vanskeligt at antage, at det her kan dreje sig om en uoprettelig skade.

Ikke blot har omfanget af svinekødsimporten fra andre medlemsstater til Det forenede Kongerige kunnet genoprettes efter udløbet af denne periode, men jeg mener også, at det er nødvendigt at tage hensyn til det tab, som de britiske producenter vil lide, hvis den nationale støtte, som tildeles dem, skulle blive ophævet øjeblikkeligt. Jeg hverken sigter eller vil herved sigte til det økonomiske tab, som visse af disse producenter isoleret betragtet kunne lide, idet den midlertidige støtte, således som den britiske regering bekræfter i sit svarskrift i sag 31/77, der ydes til producenterne, kun udgør lidt over halvdelen af det beløb, som følger af de monetære udligningsbeløb. Jeg sigter til den samlede skade, som vil kunne påføres en ikke ubetydelig sektor inden for Det forenede Kongeriges landbrug, nemlig sektoren for svineopdrætning, som tæller 30 000 opdrættere.

Det, som synes mig vigtigt, er den betydelige nedgang, som blev registreret alle-

rede ved udløbet af 1976 i antallet af avlssvin. Den britiske regering anfører, at man uden den bevilgede støtte må forvente, at denne nedgang vil nå en sats på 10 % i løbet af 6 måneder, dvs. til næste juni.

Bortset fra disse overvejelser, som De uden tvivl vil uddybe ved undersøgelsen af sagens resultat — i virkeligheden spørgsmålet, om den støtte, som den britiske regering yder, kan forenes med fællesmarkedet — bortset herfra, så ser jeg mig med denne regerings egne udtryk tvunget til ikke at udelukke, at, »hvis der ikke var blevet truffet nogen foranstaltning, måtte der forventes en alvorlig udhuling af Det forenede Kongeriges *produktionskapacitet*« inden for svinekødsektoren.

Det er derfor min opfattelse, at Domstolen selv ved foreløbigt at påbyde denne medlemsstats regering uopholdelig at indstille anvendelsen af den støtteforanstaltning, som den nu har anvendt lidt over tre måneder, løber en risiko for, at ikke blot eksportørerne fra andre medlemsstater, men også en hel sektor, som er meget vigtig inden for den britiske økonomi, skal blive påført en virkelig uoprettelig skade.

IV — Endelig rejser der sig, som jeg har anført, spørgsmålet om, hvorvidt Domstolen har kompetence til at *påbyde* regeringen for Det forenede Kongerige uopholdelig at indstille anvendelsen af den støtte, som den har ydet til sine producenter.

Jeg tvivler på, at dette er tilfældet. Ganske vist har forbudet i artikel 93, stk. 3, sidste punktum mod gennemførelsen af en national støtte, som er uforenelig med fællesmarkedet, direkte virkning, således som det fremgår af Domstolens dom af 15. juli 1964 (sag 6/64, Sml. 1954-1964, s. 531), der blev bekræftet ved dommene af 11. december 1973 i sagerne 120-122 og 141/73 (Sml. 1973, s. 1483).

Men desuden må den retlige fremgangsmåde bestemmes, som i Fællesskabets retsorden kan give det omhandlede forbud dets fulde virkning.

Desværre kan den konstatering, som Domstolen ofte har gentaget, at de nationale retsregler, af hvilken art de end er, ikke kan gøres gældende over for et fællesskabsforbud, som har direkte virkning, ikke overføres til Fællesskabets retsorden som sådan.

Domstolen kan kun rette et påbud til en fællesskabsinstitution eller til en fysisk eller juridisk person, men ikke til en stat. Da det drejer sig om et påbud, som er rettet til en medlemsstat, og som desuden ikke indebærer en forpligtelse til at betale en pengeydelse, kan den ikke tvangsfuldbyrdes (artikel 192).

Domstolen kan ikke omforme et påbud om undladelse til et påbud om handling, som kan tvangsfuldbyrdes — dette er den eneste foreløbige forholdsregel, som kan have nogen virkning. Domstolen kan i det foreliggende tilfælde alene udstede et forbud, hvilket blot vil svare til at gentage en regel, som allerede fremgår af de samme bestemmelser i traktaten.

Hverken ordlyden eller opbygningen af artikel 186 gør det muligt for Kommissionen at påberåbe sig disse bestemmelser for at få Domstolen til at udøve en supplerende kompetence, som er parallel med den Kommissionen ved traktaten tillagte fællesskabsretlige kompetence, som skal udøves i de former, som er fastlagt ved artikel 93.

Den endelige beslutning, som er omhandlet i artikel 93, stk. 3, kan kun indeholde *den faktiske konstatering* af, at den nationale støtte er uforenelig med traktaten: hvis Kommissionen ikke har fundet det nødvendigt at forsyne sin beslutning med en frist eller med betingelser, kan den ikke lade Domstolen »ordne« de nærmere betingelser for denne beslutnings gennemførelse.

Artikel 93, stk. 3 er selv til hinder for, at søgsmålet mod Kommissionens forbud

kan have opsættende virkning. Da den beslutning, som Kommissionen har vedtaget (eller i øvrigt af Rådet inden for rammerne af proceduren, i artikel 93, stk. 2, tredje afsnit), er en konstaterende retsakt, ville et påbud i den af Kommissionen begærede forstand være det samme som en anfægtelse af ikke blot denne beslutnings gennemførelse, men også den bindende virkning af traktatens bestemmelser. Efterkommes Kommissionens begæring ville det være en anerkendelse af, at det er nødvendigt at bekræfte den direkte forpligtende karakter af en bestemmelse i traktaten, hvilket forhold er evident og gentagne gange blevet bekræftet i Domstolens retspraksis.

Det eneste formål med den foreliggende sag er således at erstatte den tvangsfuldbyrdelse, der kan gennemføres for virksomheder, men som ikke eksisterer i forholdene mellem Kommissionen og medlemsstaterne, med de *politiske* følger af, at det konstateres, at en medlemsstats adfærd er i strid med traktaten.

Domstolen kan ikke under nogen omstændighed rette et påbud til en medlemsstat. Det, som Domstolen kan gøre, er ved en fremskyndet procedure at konstatere, at der foreligger en undladelse, og inden dommen i hovedsagen at *anerkende,* at Det forenede Kongerige ved at have gennemført og fortsat anvende sin støtteordning, efter at Rådet har taget stilling til sagen, og under alle omstændigheder efter at have fået meddelelse om Kommissionens beslutning, har krænket og krænker traktaten, altså endog førend den har taget stilling til realiteten i de to hovedsager; i dette tilfælde ville artikel 171 »mutatis mutandis« finde anvendelse.

Men under hensyn til medlemsstaternes »immunitet« og det system, der er gennemført ved artikel 193, som ikke tillægger Domstolen en videre kompetence end artikel 169, er det ikke muligt at gå så langt som direkte at *påbyde* en medlemsstat at indstille ydelsen af en national støtte; Domstolen kan alene *konstatere* en undladelse af at opfylde en forpligtelse i traktaten, men selv i dette tilfælde påhviler det den pågældende medlemsstat at udlede følgerne af Domstolens afgørelse.

Jeg mener derfor ikke, at Domstolen er kompetent til at foreskrive den »foreløbige forholdsregel«, som Kommissionen har indgivet begæring om.

Af disse grunde foreslår jeg at:

— sagsøgers begæring om en foreløbig forholdsregel tages ikke til følge;

— afgørelsen af spørgsmålet om de hermed forbundne sagsomkostninger udsættes.